

Arrest

nr. 160 837 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker dient op 14 december 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 5 februari 2014 en 4 mei 2014 aangevuld.

1.2 Op 1 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend en aangevuld op 05.02.2014 en 04.05.2014 door:

(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene werd de mogelijkheid geboden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op voorwaarde dat hij een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B kon voorleggen. Op 23.07.2010 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een brief naar betrokkene waarin het volgende gesteld werd: "Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, of dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend voor 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België. Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen équivalent aan het minimumloon. Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats. Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst." Vervolgens vulde betrokkene zijn dossier niet aan met een arbeidskaart B, noch met enige andere documenten. Betrokkene werd nogmaals aangeschreven op 10.02.2014 met de vraag om bewijzen voor te leggen dat de arbeidskaart B werd aangevraagd. Toen bleek dat betrokkene het schrijven van 23.07.2010 niet ontvangen had, werd hem nogmaals de kans geboden en kreeg hij een bijkomende termijn van drie maanden om een arbeidskaart aan te vragen. Deze instructies van 10.02.2014 werden op 11.02.2014 per aangetekende post verstuurd. Op 04.05.2014 bracht betrokkene onze diensten via een e-mail op de hoogte van het feit dat hij een arbeidskaart B aangevraagd heeft. Hij voegde echter geen stavingsstukken bij, die kunnen aantonen dat effectief een aanvraag voor een arbeidskaart B werd ingediend bij de bevoegde gewestelijke overheid. Op heden heeft betrokkene zijn dossier nog steeds niet aangevuld met een arbeidskaart B. Hij heeft een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 26.05.2014 waarin geen melding gemaakt wordt van eventuele stappen die ondernomen werden om een arbeidskaart B te verkrijgen. Op heden, meer dan anderhalf jaar nadat onze instructies van 10.02.2014, verzonden werden, heeft betrokkene nog steeds geen arbeidskaart B voorgelegd, noch bewijsstukken die aantonen dat een arbeidskaart B effectief werd aangevraagd. Aangezien zeer duidelijk gesteld werd dat het voorleggen van een arbeidskaart de voorwaarde was om een verblijfsvergunning te bekomen, kan betrokkene geen aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijfssituatie.

Betrokkene roept in dat hij goed geïntegreerd is, dat hij duurzaam lokaal verankerd is, dat hij hechte sociale banden heeft en een ruime vriendenkring, dat hij gewaardeerd wordt als integer persoon, dat hij werkbereid is, wil voorzien in zijn eigen onderhoud en effectief tewerkgesteld kan worden en dat hij goed Nederlands spreekt. Ter staving van zijn integratie legt hij een arbeidsovereenkomst d.d. 10.12.2009, een attest van werkbereidheid d.d. 07.12.2009, twee deelcertificaten Nederlands tweede taal 'Threshold 1 A/B' (richtgraad 2) en Breakthrough A/B (richtgraad 1), een verklaring van het CAW dat betrokkene in een LOI verbleven heeft, Nederlandse les volgde, zich aanpaste en de lessen maatschappelijke oriëntatie volgde, en vijf steunbrieven. Deze elementen werden in hun geheel geëvalueerd en er werd besloten betrokkene een kans te geven op voorwaarde dat hij effectief kon werken op legale wijze in België. Nu gebleken is dat dit niet het geval is, wordt de aanvraag ongegrond verklaard. De mogelijkheid

om tewerkgesteld te worden was een doorslaggevend element in de beoordeling van zijn regularisatieaanvraag. Bij de overige elementen van integratie, dient nog opgemerkt te worden dat deze niet dermate overtuigend zijn. Om zijn geponeerde zeer goede kennis van het Nederlands te staven voegt betrokkene twee deelcertificaten toe met als hoogste niveau dat hij gevolgd heeft, richtgraad 2, Threshold 1. In het Europees referentiekader voor taalbeheersing staat richtgraad 2, threshold 4 voor een beperkte talige zelfstandigheid. Betrokkene heeft dus zelfs het niveau voor een beperkte talige zelfstandigheid niet voltooid. Gezien betrokkene al meerdere jaren in België verblijft, weliswaar in illegaal verblijf, zou toch een hoger niveau van taalbeheersing verwacht mogen worden. Op het vlak van de sociale banden zijn de bewijsstukken die betrokkene voorlegt eveneens vrij beperkt. Hij legt slechts vijf steunbrieven voor van vrienden of kennissen. De stelling dat hij een ruime vriendenkring heeft en vele contacten geniet, lijkt dan ook overdreven.

Betrokkene haalt aan dat hij blijft volhouden dat hij persoonlijke problemen heeft gekend in Armenië en dat hij er geen normaal en veilig leven zal kunnen leiden. Hij toont niet aan de hand van concrete en persoonlijke elementen aan dat hij gevaar zou lopen bij een terugkeer naar Armenië. Het blijft bij een loutere vage verklaring, wat niet kan volstaan om als grond voor een verblijfsregularisatie aanvaard te worden. Het komt de betrokkene toe zijn beweringen te staven met op zijn minst een begin van bewijs.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 19.12.2005 een asielaanvraag in, die op 13.06.2006 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 04.04.2006 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan zes maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De duur van het verblijf vormt op zich geen grond voor regularisatie, aangezien het in het geval van betrokkene hoofdzakelijk om illegaal verblijf gaat. De duur van het verblijf is het gevolg van de persoonlijke houding van verzoeker, namelijk het naast zich neer leggen van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04.04.2006, 07.02.2008 en 03.03.2009 en zich nestelen in illegaal verblijf. Bovendien wist betrokkene dat hij een arbeidskaart B diende voor te leggen om een verblijfsvergunning te bekomen. Bijgevolg kan de duur van het verblijf op zich niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. De beroepsprocedure bij de Raad van State werd afgesloten op 01.03.2010. Daarnaast heeft verzoeker nog enkele aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend, namelijk op 17.10.2006 (art. 9,3), 12.08.2008 (art. 9ter) en 16.01.2010 (art. 9ter), maar deze aanvragen werden allen afgewezen, respectievelijk op 22.01.2008 (onontvankelijk), 17.02.2009 (onontvankelijk) en 06.05.2013 (onontvankelijk). In het kader van deze verblijfsaanvragen en de beroepsprocedure bij de Raad van State beschikte hij op geen enkel ogenblik over een geldig verblijfsdocument.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Art. 55/4 waar betrokkene naar verwijst is hier niet van toepassing, aangezien het hier niet gaat over de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1 In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen op, alsook een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

"En ce que la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs exige l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait qui soient pertinentes, précis et légalement admissibles.

3 Que ce contrôle de légalité englobe le contrôle de l'exactitude des motifs de fait sur lesquels elle repose

Alors que la motivation avancée par le Ministre de l'Intérieur n'est pas conforme à la réalité. L'acte est vicié car la motivation est inadéquate au regard de la situation personnelle du requérant et, en outre, il n'indique pas les considérations de droit et de fait qui soient pertinents, précis et légalement admissibles. En effet, le requérant a introduit une demande de régularisation en Belgique sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980, demande précise, indiquant les éléments rendant très difficile un retour dans le pays d'origine afin d'y introduire une demande selon la procédure normale. Face à cela, la partie adverse se contente de réponses stéréotypées, utilisant une méthodologie d'isolement par points des éléments soulevés et n'ayant pas une vue globale de la problématique invoquée par les arguments essentiels développés par les requérants. Le fait de ne pas répondre ou de répondre de façon stéréotypée aux arguments ainsi présentés dans un style clair et précis démontre en outre une certaine négligence dans le traitement du dossier, cela tend à prouver que la décision a été prise à la légère même si longuement motivée. Même si l'obligation formelle n'implique pas la réfutation détaillée de tous les arguments invoqués par le requérant, elle doit néanmoins tenir compte des éléments propres aux cas qui lui sont soumis. 4 A cet égard, la motivation ne répond pas du tout aux exigences de motivation formelle.

Les arguments complémentaires ainsi que les conventions internationales (CESDH) et leurs jurisprudences invoquées sont éludées de la motivation qui aurait dû y répondre en adaptant la motivation finale.

En conclusion, l'acte est donc vicié car inadéquat et ne tenant pas compte de l'ensemble des éléments de fait et de droit qui soient pertinents précis et légalement admissibles ; la motivation est contraire au prescrit de la loi du 29 juillet 1991 et il y a une erreur manifeste d'appréciation, Les actes attaqués doivent donc être suspendus et annulés.

Que le moyen est sérieux. ”.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht die tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke gegevens vermeldt waarop ze steunt en is de overtuiging toegedaan dat er niet voldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij een juridische grondslag heeft, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er duidelijk, uitgebreid en concreet wordt geantwoord op de elementen die verzoeker aanvoert in zijn aanvraag van 14 september 2009. Verzoeker laat na te duiden met welk element verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Met zijn theoretische beschouwingen en zijn overtuiging dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de vereisten van de formele motiveringsplicht kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.4. De Raad ziet niet in hoe de motivering van de bestreden beslissing als stereotiep kan worden beschouwd, daar waar ze specifiek rekening houdt met de gegevens die verzoekers zaak kenmerken en er zeer concreet wordt ingegaan op elk argument dat verzoeker bij zijn aanvraag van 14 september 2009 heeft naar voren gebracht. Hieruit blijkt duidelijk de individuele behandeling van verzoekers zaak. Alleszins, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad kan voorts niet inzien waarom niet kan worden volstaan met een motivering waarom elk van de aangevoerde elementen op zichzelf niet kan worden weerhouden. De Raad merkt dat op dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als een element ten gronde werd aangevoerd, doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten tot de afgifte van een verblijfsmachtiging, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.5. Verzoeker werpt nog op dat verweerder geen antwoord geeft op “*les arguments complémentaires ainsi que les conventions internationales (CESDH) et leurs jurisprudences invoquées*” (vrije vertaling: de

aanvullende argumenten, alsook de ingeroepen internationale verdragen (EVRM) en de rechtspraak hieromtrent). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker internationale verdragen of rechtspraak heeft opgeworpen in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag van 14 september 2009, waardoor hij niet de verwachting kan koesteren om hieromtrent een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing. Evenmin verduidelijkt hij welke aanvullende argumenten niet werden beantwoord door de verwerende partij.

2.6. De opwerping van verzoeker ten slotte dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt, wordt niet nader concreet uiteengezet zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA